

SKLEP

Raziskava, ki je skušala pritegniti čim širši spekter virov o imenu prebivalcev in njihovega jezika ter o identitetnih oznakah posameznikov, je pokazala, da je bilo hrvaško ime v vseh štirih obravnavanih obrobni delih slovenskega ozemlja sekundarni pojav in sestavni del procesa, kot se je odvil v hrvaškem zgodovinskem prostoru po obsežnih turških osvojitvah v 16. stoletju, namreč postopne imenske kroatizacije prebivalstva in jezika Slavonije, današnje severozahodne Hrvaške. Razširitev hrvaškega imena na obmejno slovensko ozemlje sta pogojevala predvsem dva med seboj tesno povezana dejavnika: naravni – tj. jezikovna bližina s hrvaščino – in kulturno-jezikovni, katerega najpomembnejši odraz je bil kajkavskohrvaški knjižni jezik, do druge polovice 18. stoletja tudi knjižni jezik vzhodnih Štajercev in večinskega, katoliškega dela Prekmurcev. Hrvaško ime se je najmočneje zasidrilo v Beli krajini, ki leži blizu prvotne, srednjeveške Hrvaške, in je v 16. stoletju doživela tudi občutne migracijske tokove z jugovzhoda. Primerljivo ali morda nekoliko šibkeje se je zakoreninilo v Kostelu, kjer je sicer zaradi specifičnih okoliščin izpričano najbolj zgodaj, že konec 16. stoletja. Znotraj Prekmurja se je uveljavilo različno močno glede na cerkvenoupravno in tudi konfesionalno delitev pokrajine, v Prlekiji pa se je pojavilo najpozneje in le kot lingvonim. Pešanje in ugasnitev hrvaškega imena do konca 18. oziroma začetka 19. stoletja sta povezana z več dejavniki, med katerimi je bil za njegovo izginotje nazadnje odločilen ta, da se obravnavana območja niso integrirala v hrvaški politični prostor.

Njihova večja ali manjša navezanost na sosednji hrvaški in širši južnoslovanski prostor je sicer trajala veliko dlje in smo ji lahko priča še danes. Ne gre, denimo,

prezreti prispevka Prleka Stanka Vraza v ilirskem gibanju ali pozneje kulturno-jezikovne usmerjenosti Belokranjcev Otona Župančiča in Nika Županiča. Ne nazadnje pa sta bila Bela krajina in Prekmurje v polpreteklem času tudi predmet hrvaških političnih in ozemeljskih apetitov. A vse to so že vprašanja, ki presegaajo okvire pričujoče razprave in zahtevajo posebno raziskavo o slovensko-hrvaških odnosih v »nacionalni dobi«.